

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobkyně: **Y. A.**
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2023, č. j. OAM-632/ZA-ZA11-K03-R2-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou, neboť ji žalobkyně podala opakovaně, aniž by uvedla nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a současně by tyto skutečnosti či zjištění svědčily o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu].

2. Krajský soud posuzoval v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Původní rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 14. 6. 2021, č. j. 43 Az 5/2020 - 66, pro nepřezkoumatelnost a vady ve zjišťování skutkového stavu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobkyně má za to, že ani v dalším řízení žalovaný nenapravit pochybení, která mu v předchozím řízení vytkl soud. Její žádost neměl vyhodnotit jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu.
4. O mezinárodní ochranu žádá, protože se zde stala obětí obchodování s lidmi. Za pomoci zprostředkovatelky, na kterou získala kontakt v zemi původu, byla pod záminkou přátelské výpomoci provdána za občana České republiky a následně dovezena do České republiky. Zde byla výhrůzkami, nátlakem a vydíráním nucena k pracím v nočních klubech, jejichž výplatu odevzdávala po dobu dvou let buď svému manželovi, nebo zprostředkovatelce, která se tímto způsobem obohatila o částku až 1 milion Kč.
5. Žalobkyně rozporuje celkový postup žalovaného. Ten se měl nejprve řádně zabývat otázkou, zda žalobkyně předložila nové skutečnosti. Pokud ano, měl vyhodnotit její žádost jako přípustnou a až následně se v řádném meritorním řízení zabývat otázkou, zda lze žalobkyni předložený azylový příběh považovat za věrohodný a azylově relevantní. Žalovaný tak již podruhé neučinil. Namísto toho naopak opětovně provedl zkrácené meritorní posouzení žádosti žalobkyně v režimu § 10a ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu.
6. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu vnitřně rozporné. Žalovaný na několika místech rozhodnutí seznal, že tvrzení, že žalobkyně byla obětí obchodu s lidmi, neuváděla v předchozím řízení. Například na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že důvody podání žádosti žalobkyně *„pouze (...) doplnila skutečnostmi, které považuje za nové, a to obchodování její osoby na území Nigérie a následné závažné vyhrožování a nucení k nedobrovolné práci na území ČR.“* Nezbyvá tedy než uzavřít, že žalobkyně v řízení předložila nové skutečnosti a vysvětlila důvody, proč je neuvedla dříve. Existenci nových skutečností pak v napadeném rozhodnutí připustil i žalovaný. Zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti proto není na místě.
7. Tyto skutečnosti žalobkyně nezmiňovala v předchozím řízení, neboť jednak nevěděla, že se může jednat o skutečnosti azylově relevantní, a jednak proto, že měla značné obavy z odplaty ze strany bývalého manžela a zprostředkovatelky. To vyplývá z azylové výpovědi žalobkyně, v níž odpověděla, že měla strach a že neznala neziskové organizace, které osobám v obdobném postavení pomáhají.
8. Nadto doplnila, že nikdy neměla možnost získat řádné vzdělání, neumí například řádně číst a psát. Žalobkyně je do dnešního dne v podstatě negramotná. Neměla tedy možnost se jakkoli zorientovat v azylové proceduře, právním řádu nebo pobytové situaci.
9. Jako oběť obchodování s lidmi a tedy zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu a čl. 21 tzv. přijímací směrnice [tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů

o mezinárodní ochranu (přepracované znění)] ji identifikovala až pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům. Tato pracovnice následně kontaktovala organizaci La Strada a požádala ji o realizaci tzv. identifikačního pohovoru, neboť daná organizace se uvedené tématice věnuje, spolupracuje na identifikaci obětí obchodování s lidmi s policií a jinými organizačními složkami Ministerstva vnitra a má tedy pro provedení uvedeného úkonu potřebnou expertízu. Poté, co organizace identifikovala žalobkyni jako zranitelnou osobu, požádala pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům o sepsání přípisu, který by výsledek identifikačního pohovoru shrnoval a který by následně bylo možné použít v dalším řízení. Na základě souhlasu žalobkyně vytvořil pracovník organizace La Strada, Mgr. Michal Krebs, který v organizaci působí jako odborný sociální pracovník a který se svou kolegyní vedl identifikační pohovor, přípis ze dne 10. 7. 2020, který je součástí správního spisu.

10. Žalobkyně namítla, že žalovaný bagatelizuje její azylový příběh. K závěru, že žalobkyně nebyla obětí obchodování s lidmi, dospěl na základě její výpovědi. Dovodil, že ji zprostředkovatelka neoslovila již v Nigérii, ale až v Praze. Jednání zprostředkovatelky, která žalobkyni odepírala stravu, mlátila ji, vyhrožovala jí vyhozením na ulici v zimě atd., bylo sice závažné, ale není azylově relevantní, neboť zprostředkovatelka takto vymáhala toliko peněžité plnění za poskytnuté služby. Zprostředkovatelka také sice žalobkyni sebrala cestovní doklad, nicméně následně jí ho vrátila. Z toho žalovaný dovozuje, že žalobkyně není obětí obchodování s lidmi. Její příběh se dle názoru žalovaného liší od situace obchodovaných osob popisovaných v mezinárodních zprávách, např. ve zprávě Ministerstva vnitra Velké Británie.
11. Žalobkyně se bez znalosti jazyka, jakékoliv znalosti místních poměrů či finančních prostředků snadno dostala do pozice naprosté závislosti na zprostředkovatelce, ze které měla jen stěží šanci uniknout. Aspekty příběhu žalobkyně naopak podporují její výpověď, neboť do velké míry korespondují se zprávami mezinárodních organizací o tom, jak obchod s dívkami z Nigérie probíhá. K dnešnímu datu již existuje četná judikatura správních soudů jiných členských států EU, které v obdobných případech přiznávají mezinárodní ochranu ve formě humanitárního azylu.
12. Podle žalovaného uvedla žalobkyně organizaci La Strada v omyl, a to z důvodu rozporu mezi výpověďmi před touto organizací a před žalovaným. Tímto rozporem pak má být skutečnost, že žalobkyně během prvního rozhovoru odkazovala na problémy s bývalým manželem, avšak při pohovoru je popřela. Žalovaný odkazuje toliko na jediný rozpor ve výpovědi žalobkyně. Nijak ale neobjasňuje, jakým způsobem při posuzování hodnověrnosti postupoval, jakou zvolil metodiku a z jakého důvodu dospěl k závěru o nevěrohodnosti žalobkyně. Právní zástupci také v tomto případě zdůraznili značnou zranitelnost žalobkyně, která je fakticky negramotná, přičemž tato zranitelnost musela být zřejmá i žalovanému z četných interakcí. Navíc pro oběti domácího násilí nebo násilí ze strany blízkých osob není výjimkou, že jednou označí svého partnera za násilnou osobu a následně tvrdí, že k němu pociťují náklonost a z tohoto důvodu násilné chování popřou.
13. Pokud se žalovaný domníval, že žalobkyně uvedla pracovníky organizace La Strada v omyl, bylo na místě, aby tuto organizaci, se kterou ostatně jeho organizační složky pravidelně spolupracují, kontaktoval za účelem provedení svědecké výpovědi. K rozporům mohlo dojít z důvodu pochybení žalovaného při vedení azylového pohovoru, který nebyl veden s dostatečnou citlivostí, ale probíhal spíše formou výslechu. Na celkovou necitlivost při vedení řízení s oběti obchodování s lidmi z Nigérie upozorňují také výstupy z šetření

Kanceláře Veřejného ochránce práv (KVOP), např. Závěrečná zpráva o šetření Kanceláře veřejného ochránce práv ze dne 17. 4. 2023, sp. zn. 6145/2019/VOP/BMZ, č. j. KVOP-14239/2023.

14. Žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě a repliky žalobkyně

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s obsahem žaloby a považuje ji za neopodstatněnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladových materiálů dospěl k závěru o zastavení řízení z důvodu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
16. K žalobní námitce, že žalobkyně je zranitelnou osobou, neboť byla nucena odevzdávat peníze manželovi nebo zprostředkovatelce, uvedl, že v žalobě obsažený příběh žalobkyně o odjezdu z vlasti a otroctví v České republice neodpovídá žádnému důvodu z předešlých žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto neměl důvod se domnívat, že je žalobkyně zranitelnou osobou. Žalobkyně k dotazu žalovaného při osobním pohovoru na to, odkud zná zprostředkovatelku, uvedla, že se s ní seznámila až v Evropě, nikoli v Africe. K informaci, že měla dávat peníze manželovi nebo zprostředkovatelce, která ji mlátila a vyhrožovala vyhnáním na ulici, žalovaný odkázal na rozhodnutí a výpověď žalobkyně. V té žalobkyně sama uvádí, že peníze dávala zprostředkovatelce za nájem a jídlo, jinak ji vyhodí. Nicméně nikde neuváděla, že jí tato žena mlátila, nebo jí i tímto vyhrožovala.
17. Při pohovoru poté žalobkyně uvedla, že se manžela nebála a neměla s ním žádné potíže, což je v rozporu s tím, co uváděla v předchozích žádostech. Žalovaný si tak nic nedomýšlí nebo nepředjímá, pouze pracuje s informacemi, které poskytla sama žalobkyně. Žalovaný se také pozastavuje nad faktem, že podle právní zástupkyně je žalobkyně v podstatě ngramotná, přesto v řízení uvedla, že pracovala ve firmách jako PPL, GLS a Rohlík, bez bližší informace jaké pozice tam vykonávala.
18. Žalovaný v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzenými důvody předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobkyně o legalizaci pobytu v České republice a obecná obava ze zabití v zemi původu, aniž by věděla, proč by ji někdo měl zabít. V současné žádosti pak uvedla obavu z obchodování s lidmi a strach z výhrůžek zprostředkovatelky.
19. Žalovaný neshledal žalobkyni zranitelnou osobou, jelikož kromě zprávy organizace La Strada za celou dobu správního řízení ve věci čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že byla obětí organizovaného obchodování s lidmi nebo nucena pracovat v nočním klubu, neboť si poté sama našla další práci v klubu v Plzni.
20. Vzhledem k těmto skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by porušil ustanovení právních předpisů. Má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi body, které mu uložil krajský soud, a to v pohovoru, který se konal dne 25. 5. 2022, a v dalších zprávách. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se řídil.
21. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

22. Žalobkyně na toto vyjádření reagovala replikou, ve které nad rámec již uvedeného sdělila, že žalovaný se zaměřil na jednotlivosti, avšak k novým skutečnostem se nevyjádřil. Upozornila, že v pohovoru k žádosti dne 25. 5. 2022 skutečně uvedla, že jí zprostředkovatelka mlátila. To je zřejmé z vyjádření zástupkyně žalobkyně v závěru tohoto pohovoru, na jehož konci upozornila na nedostatky v tlumočení. Konkrétně uvedla: „jedna ta otázka, která se týkala jednání ze strany zprostředkovatelky, tam řekla žadatelka nejenom nedávala mi jídlo, říkala také, že ji bila“ (str. 16 pohovoru).
23. K otázce negramotnosti žalobkyně doplnila, že v uvedených společnostech vykonává výlučně manuální práce (nosí zboží, plní jej do tašek atd.).
24. Také odpověď na základní otázku, zda žalobkyně předložila či nepředložila nové skutečnosti v tomto řízení, předkládá i sám žalovaný. Uvádí, že „v žalobě obsažený příběh o odjezdu z vlasti a otroctví v ČR (ve smyslu vykořisťování a finanční obohacování), neodpovídá žádnému důvodu z předešlých 3 žádostí o mezinárodní ochranu“. K tomu žalobkyně uvedla, že příběh nepředložila poprvé až v žalobě, ale tvrdí jej od počátku řízení o její v pořadí čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu. Z repliky je nicméně zřejmé, že i sám žalovaný připouští, že se jedná o nové skutečnosti.

IV. Ústní jednání

25. Během soudního jednání konaného dne 8. 9. 2023 zástupkyně žalobkyně opětovně zdůraznila, že žalobkyně nové skutečnosti v žádosti uvedla, což uznal i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Dále se vyjádřila k tvrzení žalovaného, že žalobkyně uvedla organizaci La Strada v omyl. Tato organizace se specializuje na otázku identifikace obětí obchodování s lidmi, je součástí mezinárodní sítě těchto organizací, a domnívá se proto, že je kompetentní k posouzení, zda někdo je či není obětí obchodování s lidmi. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobkyně uvedla organizaci v omyl, není zřejmé, proč organizaci nekontaktoval, nezeptal se názor pracovníků a neprovedl svědeckou výpověď, jak žalobkyně navrhla již ve správním řízení. Z podkladů vyplývá, že zločinecké skupiny, které se podílí na obchodování s lidmi, operují jak v Nigérii, tak v Evropě a do procesu je vždy zapojeno více lidí. Někdo tedy žalobkyni musel kontaktovat v zemi původu a někdo poté zde v Praze. Skutečnosti, které žalobkyně uvedla, jsou azylově relevantní, což potvrzuje také judikatura státních orgánů členských států Evropské unie, které nejčastěji udělují mezinárodní ochranu ve formě humanitárního azylu. Žalobkyni je možné udělit doplňkovou ochranu z důvodu dle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Tyto závazky plynou zejména z Úmluvy o odstranění všech forem diskriminace žen a z Úmluvy Rady Evropy o opatřeních proti obchodování s lidmi.
26. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě a napadené rozhodnutí. Sdělil, že důvody, které nyní žalobkyně uvádí, již nemohou být azylově relevantní. Napadené rozhodnutí je také přezkoumatelné, neboť se žalovaný vypořádal se závazným právním názorem soudu.
27. K dotazu soudu, v čem spatřuje necitlivost pohovoru provedeného s žalobkyní ve správním řízení, zástupkyně žalobkyně uvedla, že písemný přepis pohovoru je pouze jedna část, zásadní je také to, jakým tónem hovoří osoba, který pohovor vede. Pohovor s žalobkyní byl veden přísně a ta tak měla dojem, že je spíše na výslechu u policejního orgánu než na azylovém pohovoru. Dále poukázala na problémy s tlumočením.

Z pohovoru jsou zjevné také kulturní aspekty či bariéry. Typická odpověď žalobkyně byla „nevím“, „mám strach“, z čehož lze usuzovat, že byla tak vystrašená, že nemohla cokoli hodnotnějšího sdělit.

28. Soud se dále dotázal na závěrečnou zprávu o šetření KVOP zmiňovanou v žalobě, neboť se mu nepodařilo tuto zprávu z veřejně dostupných zdrojů dohledat. Zástupkyně žalobkyně uvedla, že má danou zprávu k dispozici patrně proto, že Organizace pro pomoc uprchlíkům zastupovala osobu, které se týkalo příslušné šetření. Provedení důkazu touto zprávou v nynějším řízení nicméně nenavrhuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.
30. Žalobkyně pochází z Nigerijské federativní republiky. Dne 11. 7. 2019 podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jedná se v pořadí již o čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobkyně.

V.A Předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu

31. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 8. 3. 2011. Jako důvod této žádosti uvedla snahu najít svého manžela, protože nevěděla, kde se nachází. Uvedla také, že do vlasti se nemůže vrátit, protože se jí rodina zřekla. Žalovaný jí neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany a následnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 32 Az 3/2012 - 49. Kasační stížnost žalobkyně odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost usnesením ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 Azs 6/2013 - 26.
32. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 20. 9. 2013. V této první opakované žádosti uvedla jako důvod skutečnost, že její vízum vypršelo a nechce se vrátit do vlasti, protože by ji tam zabili. Žalovaný shledal opakovanou žádost nepřipustnou a řízení zastavil. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 61 Az 5/2014 - 36. Následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud rovněž odmítl usnesením ze dne 1. 9. 2015, č. j. 8 Azs 68/2015 - 37.
33. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 21. 2. 2014. Také její druhou opakovanou žádost shledal žalovaný nepřipustnou a řízení o ní zastavil, neboť jako nový důvod žalobkyně uvedla pouze obecnou obavu ze zabití. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně v tomto případě nepodala.

V.B Poslední žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu

34. Jako důvod pro podání v pořadí třetí opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 7. 2019 žalobkyně uvedla následující skutečnosti. Žalobkyně chce zůstat v České republice, protože nemá vízum a žádá proto, aby zde mohla žít. Více při příležitosti poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla, nicméně již při podání žádosti avizovala v přiloženém průvodním dopise prostřednictvím svého právního zástupce, že doloží zprávu vypracovanou organizací La Strada. Podle této zprávy se

žalobkyně stala v době své cesty do České republiky obětí trestného činu obchodování s lidmi.

35. Zástupce žalobkyně doručil doplnění žádosti o mezinárodní ochranu spolu se zprávou organizace La Strada dne 23. 7. 2019. Z této zprávy plyne, že žalobkyně byla v zemi jejího původu oslovena zprostředkovatelkou (sestrou její přítelkyně), která jí nabídla možnost odcestovat do Evropy. Zprostředkovatelka pobývala dlouhodobě v České republice a žalobkyni sdělila, že je zde život mnohem lepší a zasloužila by si odejít z nuzných poměrů, v nichž žije. Žalobkyně byla v roce 2009 provdána za občana České republiky a následně dopravena do České republiky. Zde jí bylo oznámeno, že zprostředkovatelce dluží peníze za vyřízení pobytu, letenek a ubytování a bude muset tento dluh splatit. Na žalobkyni byl vyvíjen nátlak, byla jí odpírána strava, bylo jí vyhrožováno vyhozením na ulici v mrazu, deportací či vymáháním dluhu po její rodině. Žalobkyně proto začala vykonávat práci, kterou jí určila zprostředkovatelka, tedy práci v nočním klubu. Ze zprávy proto vyplývá, že žalobkyně byla s příslibem bezplatné přátelské pomoci zlákána a dopravena do České republiky, kde bylo zneužito jejího omylu, tísně a závislosti, aby jí pod pohrůzkou těžké újmy bylo užito k nuceným pracím, a došlo tak k naplnění skutkové podstaty trestného činu obchodování s lidmi dle § 168 odst. 2 písm. a), e), popř. odst. 3 písm. a), c), d) a odst. 4 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Značné riziko může představovat i propojení zprostředkovatelky na nejbližší sociální okolí žalobkyně v zemi původu. Zprostředkovatelka dle znalosti žalobkyně zobchodovala stejným způsobem i další ženy pocházející z Nigerijské federativní republiky a žalobkyni opakovaně vyhrožovala. Žalobkyně se proto domnívá, že zprostředkovatelka v důsledku vysokých příjmů z výše popsané trestné činnosti disponuje značným vlivem a výhrůžky by uskutečnila. To by mohlo pro žalobkyni znamenat nejen exkomunikaci, ale i přímé ohrožení života.

*V.C Závěry plynoucí z rozsudku krajského soudu č. j. 43 Az 5/2020 - 66 a jejich vypořádání
žalovaným v napadeném rozhodnutí*

36. Žalobkyně nyní napadá v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného o její poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Původní rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že opakovaná žádost žalobkyně je nepřipustná, krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 14. 6. 2021, č. j. 43 Az 5/2020 - 66. V tomto zrušujícím rozsudku soud žalovaného zavázal, aby s žalobkyní provedl pohovor za účelem odstranění pochybností o předestřeném azylovém příběhu a k objasnění případných rozporů v jejích výpovědích. Aby pak mohlo být přezkoumatelné hodnocení žalovaného, zda příběh žalobkyně odpovídá tomu, jak v praxi dochází k obchodování s lidmi, konstatoval soud, že je nezbytné, aby žalovaný učinil součástí podkladů pro vydání rozhodnutí zprávu či jiný dokument, který tuto běžnou praxi popisuje. Jen tak bude zřejmé, z čeho žalovaný ve svých závěrech vycházel, a bude možné tyto závěry přezkoumat. Dále soud shledal pochybení při posuzování zprávy organizace La Strada, kterou žalovaný sice posuzoval, hodnotil její relevanci a důvěryhodnost, avšak odmítl ji zahrnout mezi podklady pro vydání rozhodnutí.
37. Po prostudování správního spisu soud konstatuje, že žalovaný těmto požadavkům dostal a předestřené nedostatky předchozího řízení odstranil. S žalobkyní provedl dne 25. 5. 2022 obsáhlý pohovor vedený osobou proškolenou pro práci se zranitelnými osobami. Mezi podklady pro vydání rozhodnutí dále zahrnul *Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2022, Nigérie: Obchodování se ženami*, v níž je popsáno, jak dochází k obchodování s lidmi původem z Nigérie. Také zprávu organizace La Strada, která žalobkyni

identifikovala jako oběť obchodování s lidmi, zahrnul mezi podklady. Soud tak shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem v rozsudku č. j. 43 Az 5/2020 - 66.

38. Také nyní žalovaný dospěl k závěru, že azylový příběh žalobkyně není věrohodný. V následujících odstavcích soud shrnuje důvody, na jejichž základě tento závěr učinil.
39. Žalovaný nepovažuje žalobkyni za oběť obchodování s lidmi. Z provedeného pohovoru vyplynulo, že žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu z totožných důvodů jako při předchozích žádostech. Těmito důvody jsou legalizace pobytu a obavy ze špatných životních a ekonomických podmínek v Nigérii. Za osoby zodpovědné za její zobchodování a nucení k nedobrovolné práci označila bývalého manžela a ženu označenou jako zprostředkovatelka. K osobě manžela žalobkyně nicméně při pohovoru uvedla, že s ním neměla žádné problémy, což koresponduje s výpověďmi v předchozích řízeních. Informace o ohrožení ze strany manžela proto žalovaný považuje za nepravdivé.
40. Obdobně žalovaný hodnotil informace týkající se zprostředkovatelky. Tvzení žalobkyně o zobchodování a nucení k nedobrovolné práci nepovažuje za pravdivé, ale jako účelové a motivované snahou vyhnout se výkonu správního vyhoštění. Při pohovoru žalobkyně potvrdila, že zprostředkovatelku, u které měla několik let v Praze bydlet, nepoznala v Nigérii. Nezařídila jí cestu do České republiky a poznala ji až po nějaké době v České republice. Podle žalovaného nelze hovořit o tom, že žalobkyně byla z její strany zobchodována a že by po ní následně vymáhala dluh za zprostředkování cesty či vyhrožovala, že dluh zaplatí rodina v Nigérii. Při podání čtvrté žádosti žalobkyně nebyla se zprostředkovatelkou několik let v kontaktu a při předchozím ústním jednání uvedla, že se již ani nenachází na území České republiky. Pokud byla pod pohrůzkami nucena této ženě platit 10-15 000 Kč, jinak by neměla jídlo nebo byla vyhozena na ulici, jedná se sice o hrubé slovní vyhrožování až hraničící s trestným činem, avšak nejde o azylově relevantní skutečnosti. Žalobkyně mohla z bytu odejít, opouštěla jej za účelem zaměstnání, měla mobilní telefon a byla v kontaktu s jinými lidmi. Výpověď ohledně omezení pohybu se tak jeví jako nelogická. To dokládá také skutečnost, že si žalobkyně dojížděla prodlužovat platnost průkazu žadatelky o mezinárodní ochranu. Jestliže zprostředkovatelka zabavila žalobkyni cestovní doklad, musel jí být navrácen, neboť ho následně předložila ve správním řízení. Ani z tohoto pohledu nelze dle žalovaného u žalobkyně nalézt znaky zobchodované osoby. Ze zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie vyplývá, že tyto osoby jsou pod pečlivým dohledem a jsou jim odebírány cestovní doklady. Žalobkyně ani neuvedla, že by byla povinna odevzdávat všechny vydělané peníze či že by je zprostředkovatelka přímo inkasovala za ni. Zprostředkovatelka pak žalobkyni nenutila přímo k výkonu určitého povolání, ale „pouze“ k placení nájmu, přičemž ji vídala jen právě při této příležitosti. Cestu do České republiky přitom organizovala a platila kamarádka žalobkyně, nikoli majitelka bytu. Žalovaný tedy považuje za nelogické, aby jí u majitelky bytu mohl vzniknout z tohoto důvodu dluh, který byla nucena pod pohrůzkami splácet.
41. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně s vysokou pravděpodobností využila možnosti uzavřít sňatek s českým státním příslušníkem. Po legálním příjezdu zde několik měsíců volně pobývala. Vyvrátila také, že by ze strany manžela čelila jakémukoli negativnímu jednání, a vídala jej pouze sporadicky. To odpovídá předchozím třem žádostem o mezinárodní ochranu, v nichž o obchodování, vydírání či nucení k práci žalobkyně nehovořila. Žalovaný také shledal, že dle tvrzení žalobkyně majitelka bytu vyhrožovala

vyhozením či omezením potravy, pokud nezaplatí. Nikoli v případě, že nebude vykonávat práci v nočních klubech. Žalobkyně si práci v pražských nočních klubech zvolila sama, o čemž svědčí i skutečnost, že po odchodu od majitelky bytu v roce 2019, dobrovolně pracovala v nočním klubu v Plzni a potvrdila, že jinou práci si nehledala.

42. Vzhledem k těmto důvodům pak neshledal věrohodnou ani zprávu organizace La Strada ze dne 10. 7. 2019. Odborní pracovníci této organizace byli ze strany žalobkyně uvedeni záměrně v omyl a závěry uvedené v této zprávě proto nelze považovat za pravdivé. Žalobkyně v podrobném pohovoru, který vedla zkušená pracovnice vyškolená pro práci se zranitelnými osobami, popřela jakékoli obtíže ze strany jejího manžela. Potíže s majitelkou bytu pak žalovaný posoudil azylově irelevantní a některé i jako nevěrohodné.

V.D Přípustnost opakované žádosti

43. S ohledem na uplatněné námitky soud vymezuje, že v této věci je spornou otázkou to, zda je aktuální žádost žalobkyně přípustná podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

44. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu:

(1) Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.

45. Úkolem soudu (a správního orgánu) je tedy posoudit, zda žalobkyně uvedla nové skutečnosti nebo zjištění. Musí však zároveň jít o takové skutečnosti, které nebyly bez zavinění žalobkyně předmětem předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany, a současně musí tyto důvody svědčit o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu, resp. vážné újmě dle § 14a téhož zákona.
46. Jak totiž konstantně judikuje Nejvyšší správní soud, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).
47. Soud z těchto důvodů nepřisvědčil námitce žalobkyně, že pokud předložila nové skutečnosti a vysvětlila, proč je neuvedla dříve, neměl správní orgán jinou možnost, než vyhodnotit její žádost jako přípustnou. Posouzení, zda se jedná o nové skutečnosti, je pouze jedním z předpokladů přípustnosti opakované žádosti. Jestliže se žalovaný zabýval hodnocením azylové relevance tvrzených důvodů, jejich věrohodností (což soud již ve svém předchozím rozhodnutí označil za přípustné), či možností uplatnit tyto důvody již v předchozích žádostech, nijak nepochybil. Postupoval v souladu s tím, jak je koncipováno ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.
48. Není sporu o tom, že žalobkyně ve třetí opakované žádosti uvedla nové důvody. Žalobkyně v žádném z předchozích řízení neuvedla, že se stala obětí obchodování s lidmi.

Tyto skutečnosti tak nemohly být předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v žádném z předchozích pravomocně ukončených řízení.

49. Prvotní spornou otázkou tak je, zda uvedené důvody nebyly předmětem zkoumání v předchozích řízeních bez vlastního zavinění žalobkyně. Soud k tomu v obecné rovině konstatuje, že je představitelné, že osoba, která se stala předmětem obchodu s lidmi, bude mít zábrany o této skutečnosti hovořit. Prožité události pro ni mohou být traumatizující, může být pohrůžkami nucena k mlčení atd. V konkrétním případě tak jistě může jít o legitimní důvod, proč žadatel o mezinárodní ochranu uvede určité skutečnosti teprve v opakované žádosti.
50. V nyní posuzované věci však žalovaný řádně zdůvodnil, proč uvedené podmínky splněny nejsou. Soud ve shodě s žalovaným považuje pro posouzení této otázky za klíčový pohovor vedený s žalobkyní dne 25. 2. 2022. Zde ji žalovaný poskytl dostatečný prostor k tomu, aby vysvětlila, proč v žádném z předchozích řízení neuvedla ani v náznaku, že se stala předmětem obchodu s lidmi. Soud se pak ztotožňuje s hodnocením žalovaného v tom ohledu, že z uvedené výpovědi žalobkyně nelze dovodit existenci legitimních důvodů pro sdělení daných skutečností teprve v celkově čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
51. Pokud jde o osobu bývalého manžela, sama žalobkyně opakovaně uvedla, že s ním neměla žádné problémy. Nenutil ji k práci v nočním klubu či k odevzdávání peněz, naopak uvedla, že manžela měla ráda. Navíc s ním není v kontaktu minimálně od roku 2013. Jen těžko tak lze dovodit, že by ji mohl nyní jakkoliv ohrožovat. V podrobnostech viz hodnocení žalovaného na str. 10 napadeného rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje.
52. Také ve vztahu k osobě označované za zprostředkovatelku žalovaný vyhodnotil tvrzení uvedená v písemných podáních žalobkyně, podle nichž se této osoby obávala, za účelová. Soud přisvědčuje žalovanému, že mezi skutečnostmi uváděnými samotnou žalobkyní během pohovoru ze dne 25. 2. 2022, a tvrzeními obsaženými v některých písemných podáních, existují významné rozpory. Žalobkyně například při pohovoru výslovně uvedla, že zprostředkovatelku nepoznala v Nigérii, tato jí ani nezařídila cestu do ČR atd. Ani s touto osobou navíc žalobkyně již několik let není v kontaktu. Rovněž v tomto případě se soud ztotožňuje s hodnocením žalovaného (viz str. 11-13 napadeného rozhodnutí), na které v podrobnostech odkazuje.
53. I kdyby však soud připustil, že žalobkyně nemohla nyní nově tvrzené skutečnosti uvést dříve bez vlastního zavinění, stejně by tato tvrzení žalobkyně nesvědčila o tom, že by žalobkyně mohla být v Nigérii vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu [§ 11a. odst. 1 písm. b) zákona o azylu].
54. Soud předně podotýká, že rozhodování o udělení mezinárodní ochrany je prospektivní. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 - 33, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[...] řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí [...] podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí.“ Prospektivnost rozhodování se přitom uplatní v případě obou forem mezinárodní ochrany (rozsudek ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 146/2018 - 43).
55. Soud nechce zlehčovat tvrzení žalobkyně, její výpověď je nicméně natolik vágní, že neumožňuje učinit důvodný předpoklad hrozby pronásledování či vážné újmy. Naopak

z tvrzení žalobkyně je možné usoudit, že jí bezprostřední ohrožení v zemi původu nehrozí. K témuž závěru přitom dospěl také žalovaný v napadeném rozhodnutí.

56. Ačkoliv ze zprávy organizace La Strada plyne, že žalobkyně měla být v roce 2009 provdána za občana České republiky, není z ní dále zřejmé, jaké nebezpečí by ze strany manžela mělo žalobkyni hrozit. Při pohovoru ze dne 25. 5. 2022 žalobkyně vyloučila, že by se manžela bála, nebo že by s ním měla problémy, kvůli nimž by se cítila ohrožena. Také pokud by soud připustil pravdivost tvrzení v písemných podáních ze dne 10. 7. 2019 a 22. 7. 2019, podle kterých měla žalobkyně jejímu manželovi (stejně jako majitelce bytu) odevzdávat všechny vydělané peníze, nelze z této skutečnosti dovodit, že by žalobkyni mělo v zemi původu hrozit pronásledování či vážná újma. Především pak sama žalobkyně vyloučila, že by manžela od rozvodu viděla. Přestože žalobkyně nebyla schopna sdělit přesné datum rozvodu, z pohovoru vyplynulo, že se tak muselo stát mezi lety 2011 a 2013. Od posledního kontaktu s bývalým manželem tedy uplynulo již zhruba 10 let a lze jen stěží usuzovat na důvodnost obav ze strany manžela, tím spíše na území Nigérie, jestliže se jednalo o občana České republiky.
57. Důvodnost obav z pronásledování či vážné újmy soud neshledal ani v případě majitelky bytu, resp. ženy, kterou žalobkyně označila jako zprostředkovatelku. Aby bylo možné uvažovat o hrozbě ze strany této ženy, musela by z tvrzení žalobkyně vyplývat konkrétní hrozba z její strany v zemi jejího původu. Soud nicméně nemá za jakkoli doložené, že zprostředkovatelka pochází z Nigérie. Přestože v písemných podáních žalobkyně uvádí, že tato žena v zemi původu disponuje značným vlivem, toto tvrzení vyvrací následný pohovor, z něhož plyne, že žalobkyně se s touto ženou seznámila až zde na území České republiky. Z takového vyjádření nelze učinit jiný závěr, než že žalobkyně tuto ženu nemohla znát již z Nigérie. Žalobkyně pouze sdělila, že žena je z Afriky, že mění často vlasy a že jí říkali teta, sestra.
58. Nicméně i pokud by soud připustil, že majitelka bytu skutečně pochází z Nigérie, vylučují potenciální hrozbu újmy jiné aspekty výpovědi žalobkyně. Žalobkyně dobrovolně opustila byt, jehož majitelkou měla být zprostředkovatelka. V odchodu jí tedy nikdo nebránil a sama žalobkyně potvrdila, že odešla z vlastní vůle. Žalobkyně si i poté našla práci v nočním klubu v Plzni, uvedla, že tam žila dlouho a s touto ženou se již nepotkala. Soud má v tomto případě ve shodě se žalovaným za to, že okolnosti odchodu nenásvědčují tomu, že by žalobkyně měla být pod přísným dohledem a omezena na svobodě pohybu, jak tomu jinak je v případě obětí obchodu s lidmi (viz *Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2022*). Především však lze i v opačném případě dovodit, že zprostředkovatelka o žalobkyni ztratila zájem. Několik let žalobkyně nebyla s touto ženou v kontaktu a sama si nepamatuje, kdy ji viděla naposledy. Soud má za to, že pravděpodobnost, že by zprostředkovatelka žalobkyni po návratu do Nigérie vyhrožovala či způsobila jinou újmu z titulu jejího dluhu za uskutečnění cesty na území České republiky, je velice nízká. Součástí podkladů je *Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2022*, v níž je popsáno také zacházení s oběťmi obchodu s lidmi ze strany nestátních aktérů (obchodníků s lidmi). Zdroje jsou v této otázce nevyhraněny a dle soudu z nich neplyne, že jakékoli oběti jsou jen z důvodu příslušnosti k této skupině předmětem opakované represe ze strany obchodníků s lidmi. Případné vykořisťování je spojeno především se splácením dluhu za cestu. Podle zprávy vypracované Ministerstvem vnitra Velké Británie nadto překupníci dávají přednost tomu, že na sebe nechťejí upozornit, a proto se nezaměřují na navrácené oběti. Soud nevylučuje, že k takové situaci přesto může dojít - samotná informace takovou

variantu připouští - avšak azylový příběh žalobkyně nevykazuje žádné znaky, podle nichž by se bylo možné důvodně domnívat, že bude jednáním zprostředkovatelky (nebo jiné na ní napojené osoby) ohrožena i po svém návratu.

59. Soud proto shrnuje, že v azylovém příběhu neshledal okolnosti dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, které by nasvědčovaly tomu, že žalobkyně bude po návratu do země původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a.
60. Žalobkyní předestřené důvody by snad mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K takovému závěru ostatně dospěly i soudy či jiné státní orgány v rozhodnutích, na které žalobkyně odkázala v žalobě. Na udělení mezinárodní ochrany ve formě humanitárního azylu ovšem není právní nárok (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Správní orgán je nadán určitou volností (nikoli však libovůlí), zda žádosti o humanitární azyl vyhoví, či nikoli. Tato „volnost“ je dána povahou pojmu *případ hodný zvláštního zřetele*, který je neurčitým právním pojmem a poskytuje prostor pro správní uvážení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 – 52). Aby však správní orgán mohl vůbec k této úvaze přistoupit, musel by posoudit žádost jako přípustnou. Přípustnost žádost ale nelze založit pouze na této úvaze. Zákon o azylu v § 11a odst. 1 písm. b) nedovozuje přípustnost opakované žádosti z důvodů zvláštního zřetele hodných - tedy z důvodů podle § 14 zákona o azylu. Činí tak pouze ve vztahu k důvodům dle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto v dané fázi řízení nemohl hodnotit žádost z pohledu splnění podmínek § 14 zákona o azylu a nemohl jen z těchto důvodů shledat žádost přípustnou.
61. Soud se také zabýval otázkou, zda v zemi žalobkyně nedošlo k takové změně situace, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 (bod 18), uvedl, že „[...] i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
62. K takové změně situace v Nigérii nedošlo. Žalobkyně na tuto skutečnost ani nepoukazovala a vedle obecných tvrzení o strachu z návratu nic konkrétního netvrdila. Země se neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu a navzdory aktivitám teroristické organizace Boko Haram na severovýchodě země ji nesužuje vnitřní ozbrojený konflikt, který by měl jen na základě návratu žalobkyně do země původu znamenat její ohrožení. Evropský soud pro lidská práva sice obecně nevyloučil, že by násilí v zemi původu mohlo dosáhnout takové intenzity, že by následné vycestování žadatele bylo způsobitelné založit rozpor s článkem 3 Úmluvy. Poukazuje však na to, že se tak může stát pouze v nejextrémnějších případech násilí, kdy reálná hrozba újmy plyne již ze samotného vystavení žadatele tomuto násilí v případě navrácení do země původu (rozsudek ve věci *NA v. Spojené království* ze dne 17. 7. 2008). Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že nebezpečí této intenzity žalobkyni nehrozí. Poměry v Nigérii se zabýval i Nejvyšší správní soud. V usnesení ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 Azs 136/2023 - 28, shrnul, že „[...] bezpečnostní

situací v Nigérii se v nedávné době zabýval např. v usnesení ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 299/2020-37, či ze dne 16. 2. 2022, č. j. 10 Azs 228/2021-85. Výslovně lze zmínit také usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 Azs 70/2020-26, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „otázka poměrů v Nigérii je dosavadní judikaturou již řešena, je řešena jednoznačně a není důvod k judikатурnímu odklonu. Podle této judikatury neprobíhá v Nigérii plošná perzekuce křesťanů ani poměry v Nigérii neodůvodňují obecné přiznávání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.“ Jednotlivé výpovědi žalobkyně k jejím žádostem o mezinárodní ochranu ani nesvědčí o tom, že by byla dříve samotnými poměry v zemi původu ohrožena. Pravděpodobnost, že by se tak stalo nyní, soud hodnotí jako velmi nízkou. Je tedy možné uzavřít, že v Nigérii nedošlo od předchozí žádosti o mezinárodní ochranu k takové změně situace, která by sama o sobě představovala novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu a zakládala tak přípustnost opakované žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

63. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
64. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. září 2023

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce